

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

A nemzeti mobilfizetési rendszerről szóló, 2011. április 1-jei CC. törvény (lov nr. CC af 1.4.2011 om den nationale ordning for mobil betaling, herefter »loven«) ændrede reglerne for mobile betalingstjenester med virkning fra den 1. april 2013 (dog kun med bindende virkning fra den 2.7.2014). Ved loven fastlægges de tjenester, der er omfattet af centraliseret og mobil markedsføring, på følgende områder: a) offentlig parkering, b) tilrådighedsstillelse af vejnettet med henblik på færdsel, c) personbefordring, der varetages af en statslig virksomhed, d) andre tjenester, der udbydes af et statsligt organ. I Ungarn er mobil betaling på disse områder i dag kun muligt i praksis for offentlig parkering og for anvendelse af vejnettet med henblik på færdsel (e-vignette og HU-GO). Denne sag vedrører imidlertid alle de fire områder, der er omfattet af loven.

Ifølge Kommissionen udøver Nemzeti Mobilfizetési Zrt. for så vidt angår offentlige parkeringstjenester hovedsageligt den samme virksomhed som de tidligere udbydere af mobile betalingstjenester, med den forskel at denne har eneret til at indgå kontrakter med dem, der driver parkeringspladserne, og at dennes gebyrer er regulerede. Det samme gælder i sektoren for tilrådighedsstillelse af vejnettet med henblik på færdsel, eftersom Nemzeti Mobilfizetési Zrt. er den eneste tjenesteyder, der har indgået en kontrakt med den offentlige udbyder, og som direkte kan sælge retten til at anvende vejen. Det følger heraf, at de øvrige udbydere af mobil betaling eller mobiltelefoni i disse to sektorer kun kan drive virksomhed som videreforhandlere.

Indførelsen af den nationale ordning for mobil betaling og de enerettigheder, som tildeles Nemzeti Mobilfizetési Zrt., er derfor til hinder for, at virksomheder (ungarske såvel som udenlandske) kan få adgang til engrosmarkedet for mobil betaling (dvs. til markedet for de tjenester, der leveres til andre videreforhandlere, som udbyder mobil betaling, ved indgåelse af kontrakter med udbydere af offentlige parkeringstjenester eller andre offentlige tjenester), der tidligere var åbent for konkurrence. Det er følgelig Kommissionens opfattelse, at reglerne om den nationale ordning for mobil betaling samlet set medfører forskelsbehandling og tilsidesætter etableringsretten (tilsidesættelse af artikel 15 i direktiv 2006/123 og af artikel 49 TEUF). Imidlertid tilsidesætter reglerne også den frie udveksling af tjenesteydelser (tilsidesættelse af artikel 16 i direktiv 2006/123 og af artikel 56 TEUF), idet de enerettigheder, som tildeles Nemzeti Mobilfizetési Zrt. begrænser udvekslingen af grænseoverskridende ydelser. For så vidt angår de andre tjenester, der er omfattet af centraliseret og mobil markedsføring, og for hvilke, der endnu ikke findes mobil betaling i Ungarn, tildeles Nemzeti Mobilfizetési Zrt. den samme eneret ved loven, og ovennævnte retlige bedømmelse gælder derfor også her.

I henhold til de relevante bestemmelser i EUF-traktaten og i direktiv 2006/123 kan etableringsretten og den frie udveksling af tjenesteydelser kun begrænses, såfremt restriktionerne ikke er diskriminerende og er i almenhedens interesse samt overholder kravene om nødvendighed og forholdsmæssighed. Kommissionen finder ikke, at de af Ungarn anførte hensyn er egnede til at begrunde de ved loven indførte restriktioner, eftersom de ikke opfylder kravene om nødvendighed og forholdsmæssighed.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12.12.2006 om tjenesteydelser i det indre marked (EUT L 376, s. 36).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de Primera Instancia de Barcelona (Spanien) den 7. april 2017 — Bankia S.A. mod Alfonso Antonio Lau Mendoza og Verónica Yuliana Rodríguez Ramírez

(Sag C-179/17)

(2017/C 231/08)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de Primera Instancia de Barcelona

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bankia S.A.

Sagsøgte: Alfonso Antonio Lau Mendoza og Verónica Yuliana Rodríguez Ramírez

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er artikel 6 og 7 i direktiv 93/13/EØF⁽¹⁾ om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler til hinder for en retspraksis (dom afsagt af Tribunal Supremo den 18. februar 2016), hvorefter realiseringen af pant i fast ejendom, selv om et kontraktvilkår om førtidig ophævelse er urimeligt, og selv om kontraktvilkåret er grundlaget for fuldbyrdelsesbegæringen, ikke skal indstilles, da en fortsættelse heraf er gunstigere for forbrugeren, eftersom forbrugeren ved en eventuel fuldbyrdelse af en dom, som er afsagt i forbindelse med et anerkendelsessøgsmål, der er anlagt i henhold til CC's artikel 1124, ikke er berettiget til de processuelle fordele, der er knyttet til realisering af pant i fast ejendom, men hvor den nævnte retspraksis ikke tager hensyn til, at CC's artikel 1124 (der gælder for aftaler, som skaber gensidige forpligtelser for parterne) ifølge Tribunal Supremos egen faste praksis ikke finder anvendelse på låneaftaler, idet det er en ensidig realkontrakt, der først er opfyldt, når pengene er betalt, og som således alene forpligter låntageren og ikke långiveren (kreditor), hvorfor forbrugeren, når denne praksis fra Tribunal Supremo følges i forbindelse med anerkendelsessøgsmålet, kan opnå, at der ikke gives medhold i en påstand om ophævelse og erstatning, og det ikke længere kan fastholdes, at en fortsættelse af realiseringen af pantet i fast ejendom er gunstigere for forbrugeren?
- 2) Såfremt CC's artikel 1124 kan finde anvendelse på låneaftaler eller på alle former for kreditaftaler, er artikel 6 og 7 i direktiv 93/13/EØF om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler da til hinder for en retspraksis som den ovenfor nævnte, der med henblik på at vurdere, hvorvidt det er gunstigere for forbrugeren at realisering af pant i fast ejendom fortsættes, end en behandling af et anerkendelsessøgsmål, som er anlagt i henhold til CC's artikel 1124, er skadelig for denne, ikke tager hensyn til, at en påstand om ophævelse af aftalen og erstatning i dette søgsmål kan forkastes, hvis domstolene anvender bestemmelsen i CC's artikel 1124, hvorefter »domstolene tager en påstand om ophævelse til følge, såfremt der ikke foreligger grunde, der tilsiger, at sagen bør udsættes«, når der henses til, at det netop i forbindelse med lån mod pant i fast ejendom med henblik på boligkøb med lange tilbagebetalingsfrister (20 eller 30 år) er forholdsvis sandsynligt, at domstolene anvender dette som grundlag for at forkaste påstanden, og navnlig når den faktiske misligholdelse af betalingsforpligtelsen ikke er særlig grov?
- 3) Såfremt det fastslås, at det er gunstigere for forbrugeren, at realiseringen af pantet i fast ejendom fortsættes ved førtidig ophævelse, er artikel 6 og 7 i direktiv 93/13/EØF om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler da til hinder for en retspraksis som den ovenfor nævnte, hvorefter der på supplerende vis kan anvendes en retsforskrift (LEC's artikel 693, stk. 2), selv om aftalen fortsat kan være gældende uden vilkåret om førtidig ophævelse, og som anvender LEC's artikel 693, stk. 2, selv om en grundlæggende betingelse ikke er opfyldt: der foreligger ikke nogen låneaftale med en gyldig og retskraftig aftale om førtidig ophævelse, da denne tværtimod netop er fundet urimelig, ugyldig og virkningsløs?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 (EFT 1993, L 95, s. 29).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 13. april 2017 —
Cobra SpA mod Ministero dello Sviluppo Economico**

(Sag C-192/17)

(2017/C 231/09)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato